

www.srb.b.nl

September 2020 - Jaargang 24 - Nr.9

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Meeneem
Exemplaar*

RUTHIE FOSTER BIG BAND

**CD
van de
maand
September**

LIVE
AT THE PARAMOUNT

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

RUTHIE FOSTER
BIG BAND

CD VAN DE MAAND

RUTHIE FOSTER BIG BAND LIVE AT THE PARAMOUNT <<<

Sept.

CLICK 'N CHECK

"We had to choose between turning up the heat and going to see Ella Fitzgerald, what would you do? I had a lovely night and I came home to a cold house but it was worth it." Het is één van die compacte zinnen die Ruthie Foster's nieuwe plaat perfect samenvat. Het tapt uit de diepe bronnen van de Afro-Amerikaanse muziek traditie, het mengt modern met klassiekers en dat alles met een geweldige persoonlijkheid en een sfeer die elke muzikant benijdt.

Een eerbetoon aan Ella Fitzgerald is te horen in Mack the Knife, de afsluiter, maar voordat je daar bent moet je je manoeuvreren door een wilde weg van Soul, Blues, R&B en Gospel. Voor veel artiesten zou dit klinken als een ongelooflijke opgave. Het mixen van deze genres in een coherente set is al moeilijk genoeg maar onder de covers bevindt zich niet alleen Mack the Knife, maar ook Ring of Fire van Johnny Cash (geschreven natuurlijk door June Carter). De gemiddelde artiest zou op dit punt klamme handjes krijgen en zich afvragen of het familiebedrijf nog een plekje over heeft. Ruthie Foster danst ogenschijnlijk zonder moeite tussen al deze genres en met de hulp van John Beasley's arrangementen (ex Miles Davis bandlid), lijkt het of niets haar bang maakt.

Het resultaat is een live plaat van hoog niveau. Met muzikanten die elkaar kennen en overduidelijk van elkaars muzikale gezelschap genieten. Ruthie Foster voorop, als een generaal. Haar stem krachtig als een leeuwin. Haar rol duidelijk. Achter haar staat een band die weet wat ze moeten doen. Ze vallen terug en ondersteunen haar, ze schuiven naar voren en ontvangen de spotlight waar gepast. En af en toe omarmt de muziek Ruthie Foster op een prachtige

wijze die het geheel een holistische kwaliteit geeft. Een eigenschap die je zelden terug hoort op een plaat die live is opgenomen.

Als er dan iets op aan te merken is aan de plaat, is het een klein defect in de productie. Door de hele plaat heen klinkt zowel de band als het publiek vol energie. Deze energie is één van de elementen die een live opname goed maken. Ondanks dat het bijna te kritisch voelt om het aan te halen, heb ik het gevoel dat hier en daar de schaal van het evenement niet terug te horen is op de plaat. Soms klinkt het alsof Ruthie Foster met haar band staat te spelen op een buurt barbecue, soms klinkt het alsof ze op de piek van Mount Olympus staat. Kortom, zelfs op een nagenoeg perfecte liveplaat zijn er nog steeds dingen om over te zeuren.

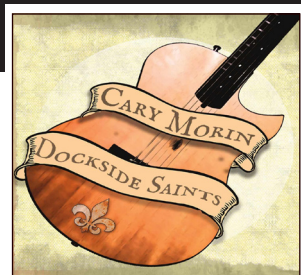
Niemand hoeft meer te bevestigen hoe belangrijk Ruthie Foster's muziek is. Niemand hoeft meer te bevestigen hoe getalenteerd zij is, laat staan haar geweldige big band. Mijn woorden zijn een simpele voetnoot geworden bij de prachtige carrière van een prachtige vrouw. Dit album hoeft geen punt te maken, het is simpelweg een cadeautje voor de fans van geweldige muziek, geweldig uitgevoerd.

Ayrton van Noort

https://www.youtube.com/watch?v=wfpr26Xj0sc&list=OLAK5uy_kioy_ug9zNyB4jcnA_4aIK7fTqA_egQLvA&index=1

CD van de Maand komt tot stand i.s.m. Roots Mail Music en SR&BB

CARY MORIN DOCKSIDE SAINTS

CLICK 'N CHECK

Cary Morin's zevende plaat heet Dockside Saints. Een hommage aan de studio waar die is opgenomen, de legendarische Dockside studio in Maurice, Louisiana. Door de jaren heen zijn er een heleboel artiesten langs gekomen, van Arcade Fire tot B.B. King en van Marcus Miller tot Taj Mahal. Wellicht zijn zij het naar wie de titel van Morin's album refereert. De grote vraag is natuurlijk, Is Cary Morin nu zelf ook een Dockside Saint geworden?

Het album begint met een nummer dat uiteindelijk karakteristiek blijkt voor de gehele plaat. De instrumentatie is erg interessant. Eén van de dragende instrumenten is een accordeon. Ondanks dat er niets vreemds gebeurt met de toonladders geeft het timbre van dat instrument het geheel een ongelooflijk warme inclusieve sfeer. De rest van de instrumenten zijn met een aandacht op elkaar gestapeld en op zo'n manier over je oren verdeeld dat er altijd wel iets te doen is. Het is een ware 'wall of sound' waar mensen als Phil Spector en Alan Parsons blij van zouden worden. Het is een prettige comfortabele ervaring die niet te veel van je vraagt maar die je op elk moment blijft stimuleren. En dan begint Morin te zingen.

Zang en blues hebben een speciale relatie. Het gaat erom wat je zingt en niet hoe je zingt. Maar laten we eerlijk zijn. De eerste keer dat je een nummer hoort is het de melodie en de kwaliteit van de stem die je onthoudt, niet de woorden. Morin heeft geen slechte stem, dat wil ik heel duidelijk benadrukken. Zijn stem is standaard en soms een beetje overdreven, maar hij is zuiver en elke noot die hij moet raken, raakt hij gemakkelijk. Maar er zit een groot verschil tussen Morin de muzikant en Morin de zanger/lyricist. Zijn muzikale lijnen zijn goed en soms geweldig, maar zijn melodieën zijn saai en ongemakkelijk, ze gaan te lang door en snijden dwars door mooie muzikale partijen heen.

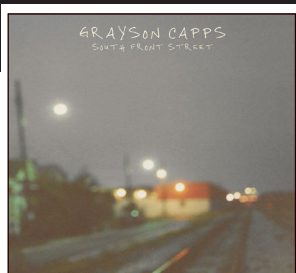
Er zijn twee nummers die dit principe duidelijk maken. Jaime Rae en Cary's Groove. Jaime Rae begint als een vrij gebruikelijk blues/americana

nummer. Drijvende drums en een goede gitaarlijn. Het extra element is zoals wel vaker op Dockside Saints een heerlijk eigenzinnige accordeon die een bijzondere bonus laag levert. Maar het is Morin's melodie die het nummer wat saai maakt. Zijn bereik is klein en dus is er weinig ruimte voor excellence. Maar dan na zo'n drie minuten begint de accordeon in jig-achtige melodie te spelen die briljant wordt opgevangen en aangevuld door de rest van de band met de toevoeging van een viool. Het is een ander nummer geworden en de variatie in de melodie, opbouw laat zien hoe goed Morin en band op elkaar zijn ingespeeld en hoeveel plezier ze hebben. Cary's Groove is een geweldig nummer dat wordt gedragen door een ongelooflijk stoere drum, accordeon- en piano- samenspel. Het is het soort muziek dat je wellicht wel eens eerder hebt gehoord maar wat niemand ooit met die instrumenten heeft ingespeeld. Het is creatief, verlichtend en ongelooflijk catchy. En ja, hoe pijnlijk het ook klinkt: het is instrumentaal.

Morin heeft wat mij betreft genoeg gedaan om zijn naam in steen te graveren in de Dockside Studio. Het is zonde dat het album slechts weinig nummers telt die zijn muzikale kunnen echt duidelijk maken. In zijn zoektocht om een groter publiek aan te spreken heeft hij naar mijn mening een meer toegewijd publiek vervreemd. Ik kan niet wachten op de volledig instrumentale plaat van Morin en ik hoop dat hij weer wordt opgenomen in Maurice, Louisiana in de Dockside Studio. Want die combinatie, zo heb ik nu gehoord, kan werkelijk prachtige muziek opleveren.

Ayrton van Noort

https://www.youtube.com/watch?v=b84gtu61Koq&list=OLAK5uy_mTZLYS1bCUWcuOa7pdP_HWYL9_wMKChSQ

GRAYSON CAPPS SOUTH FRONT STREET <<<

CLICK 'N CHECK

Het nieuwste album van Grayson Capps is een retrospectief van zijn carrière, van het vroegste begin in New Orleans (1997), tot zijn album Scarlett Roses uit 2017. Het is echter zeker geen doorsnee 'greatest hits' plaatje.

Zijn echtgenote- en producer- Trina Shoemaker is verantwoordelijk voor de keuze en samenstelling van de plaat. In plaats van gewoonweg zijn meest populaire songs bij elkaar te zoeken, heeft zij juist die songs gekozen die voor haar gevoel het meest representatief zijn voor Grayson's reis, zowel op muzikaal als persoonlijk gebied. Het zijn ook niet slechts mijlpalen van hoe zijn muziek is gegroeid, maar ze laten ook duidelijk de sporen zien van zijn leven en hun leven samen, terwijl ze het hele land rondtrokken.

Ik zag Capps voor het eerst in 2006 op het Moulin Blues festival in Ospel; Dat was een aangename ontmoeting en een muzikale revelatie. De man zong en speelde alsof zijn leven er vanaf hing; hij had letterlijk het schuim op zijn mond staan. Natuurlijk kocht ik meteen de toen enige verkrijgbare cd, "If you knew my mind" (2005) en verbaas me niets dat er liefst vier songs van dit album op "South Front Street" terecht zijn gekomen. "Washboard Lisa" en "A lovesong for Bobby Long" zijn welhaast zgn. 'signature songs' voor Capps en konden dus zeker niet ontbreken, maar ook songs als "New Again" en "Junior & The Old African Queen" vinden we op deze compilatie en dit zijn allen uitermate sterke voorbeelden van Capps als verhalenverteller op z'n best. De details over het leven van ieder bezongen persoon zijn zo tastbaar dat je totaal geen moeite hebt om dit voor jezelf te visualiseren, of het nu straatmeid Lisa, of Junior, de scheepsjongen van de moerasboot is.

De personen die zijn songs bevolken, zijn nou niet bepaald voorbeelden van beschaafd of welgemanierd gezelschap, maar daardoor zijn ze juist wel erg interessant.

Capps laat telkens weer zien dat hij geen 13 in een dozijn songschrijver is, maar diep in de kern van zijn onderwerp kruipt en er aan de andere kant uitkomt met een fantastische song en een prachtig verhaal, wat je zover kan meenemen dat je soms moeite hebt om jouw realiteit van de zijne te scheiden.

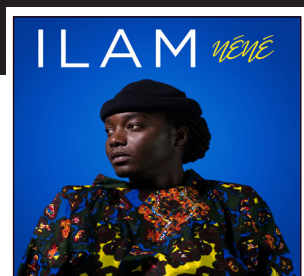
Toch romantiseert hij niets of niemand van wat hij beschrijft, nee je krijgt er zelfs de wratten bij cadeau! Zowel tekstueel als muzikaal is Capps niet saai of eenzijdig; de ene song kan over de kroeg en 'them good old boys' gaan en de andere over het wonder van kinderen krijgen.

Muzikaal is Capps een mengeling van folk, country, New Orleans blues en bij tijd en wijle een kleine uitbarsting van Rock'n Roll, dit alles met een fijne, lekkere schorre stem en uitstekende begeleiding van akoestische-, slide, dobro, of elektrische gitaar, subtiele mondharmonica en backing vocals.

South Front Street laat je het lekkerste uit de keuken van Grayson Capps proeven en bied je een uitstekende gelegenheid om kennis te maken met een van de best bewaarde geheimen uit de Amerikaanse roots muziek.

Dr.Groove

https://www.youtube.com/watch?v=ZLkjdAFwSE4&list=OLAK5uy_nTIsZurGd8nza4_dxMKP5r4N_mvZqT2xE

ILAM NÉNÉ

CLICK 'N CHECK

Ik zal het snel zeggen, dan is het minder pijnlijk. Blues is niet mijn favoriete muziek. Sterker nog, het hele concept 'favoriete muziek' vind ik maar niks. We zijn gezegend in deze tijd waarin we leven, met zoveel muziek als we maar kunnen luisteren. Ik zou het zelf zonde vinden om dat leven te spenderen met het luisteren van muziek uit één genre of één tijdperiode. Zo af en toe is het fijn om iets te horen wat je nooit eerder hebt gehoord. Als wat ik zeg klinkt als nonsens, is dit het moment om te stoppen met lezen. Maar als ook u op zoek bent naar nieuw geluid, uit een hoek waar u het nog nooit eerder zocht, mag ik u dan voorstellen aan Ilam en zijn nieuwe album Néné.

Néné is een samenkost van stijlen, genres en verschillende muzikanten. Het geheel klinkt als een explosie van energie en ritme. Van album opener (en title track) Néné tot en met afsluiter Mi Soussi. Néné is een album dat vreemd aanvoelt in het begin. De samenkost van stijlen komt binnen als een bom. Het duurt even voordat je gewend raakt aan de geluiden. Het duurt even voordat je door hebt waar je precies naar luistert. Maar als je eenmaal een grip hebt op de situatie, als je eenmaal een idee hebt van hoe de muziek en de liedjes zijn opgebouwd krijg je de mogelijkheid om echt te luisteren en om echt te genieten.

Het eerste wat opvalt is dat de instrumentatie erg westers is (met gebrek aan een beter woord). Iedereen weet dat de elektrische gitaar en de piano inmiddels ook bekend zijn in de Afrikaanse landen. Maar tegelijkertijd zijn we gewend om in hun muziek de oude percussieve elementen en snaarinstrumenten terug te horen. Ilam heeft gekozen om die instrumentatie slechts zelden te gebruiken en in plaats daarvan is

het zijn prachtige stem en zijn melodieuze vibrato die ons doet denken aan die exotische tonen. Maar dit betekent zeker niet dat hij zijn Afrikaanse roots probeert weg te musiceren, integendeel. De combinatie van deze westerse productie en instrumenten, en zijn door Senegal geïnspireerde zang en teksten, zorgen voor een moderne blik op een muziek scene die door ons in het westen vaak met goedaardige minachting wordt bekeken. Zoals je naar een drie-jarig kind kijkt als het omvalt wanneer het probeert te lopen. De waarheid is dat in Afrika al decennia lang een geweldig muzikale traditie is opgebloeid die erin slaagt het verleden in perfecte harmonie te mixen met de trends van vandaag en morgen. Ilam is naar mijn mening een stem die die traditie voortzet en dat hopelijk nog lang blijft doen.

Al met al is Néné niets meer en niets minder dan een indrukwekkend album. Een album vol met energie, gevoel en verrassingen. Ilam mag dan in mijn ogen een belangrijke muzikant zijn vanwege al de redenen die ik hierboven heb benoemd, hij is allereerst een hele goede. Want tussen alle melodische lagen die alleen interessant zijn voor de nerds en de geeks onder ons, staan er op dit album ook echte 'bangers' die het onmogelijk maken om bewegingloos te blijven. Néné blijft in mijn huis nog een tijd lang aan staan en ik hoop dat er snel een opvolger komt.

Ayrton van Noort

<https://www.youtube.com/watch?v=xFxIEjCAqYc>

<https://www.youtube.com/watch?v=yVJlf0-55t4>

<https://www.youtube.com/watch?v=H25EKjx0c7o>

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

QUINN DEVEAUX BOOK OF SOUL

CLICK 'N CHECK

Quinn DeVeaux was een kind van twee werelden. Geboren in Gary, Indiana (geboorteplaats van The Jackson Five!), werd hij aan de ene kant Baptist opgevoed en aan de andere kant door iemand van Jehovah's Getuigen. Zijn grootmoeder was een voormalige jazz zangeres en hij begon als zanger in het kerkkoor. Zijn muzikale carrière startte in San Francisco, waar hij zich vestigde in het Mission District en waar hij een van de oprichters werd van de lokale groep Blue Roots. Quinn richtte vervolgens Quinn DeVeaux & The Blue Beat Review op en bracht een reeks goed gewaardeerde albums uit die lofbetuigingen kregen van de San Francisco Bay Area-muziekpers. Quinn DeVeaux is de grondlegger van Blue Beat Soul, een project dat zijn vroege blues, oldschool country en soul combineert in één project. Blue Beat Review is de eigen invulling, die al zijn muzikale roots moet verenigen. In zijn songwriting is hij klassiek beïnvloed. Een kern van vaste muzikanten zorgt voor de backings tijdens de shows. Kenan O'Brien (staande bas) en Matty Mack (drums) vormen de ritmesectie. O'Brien heeft een country/ western en blues achtergrond en Mack komt uit de jazz en swing scene en zorgt voor de funk blues touch. Pianist Chris Seibert groeide op in NYC en Los Angeles. Seibert begon in 1989 samen met Ms. Lavay Smith, The Red Hot Skillet Lickers (een achtkoppige 'little big band') en speelde (deed ook opnamen) met Snooky Pryor, Taj Mahal, Linda Tillery & The Cultural Heritage Choir, Howard "Louie Blue" Armstrong, Alvin

"Youngblood" Hart, Little Charlie & The Night Cats, Big Bones, Los Lobos" The Quintettes zijn Melanie Blythe, Latrice Love en Ahsa Ti. Zijn laatste album 'Book of Soul' verscheen in februari en werd opgenomen op drie zonnige dagen in The Bomb Shelter in Nashville, TN en op twee bewolkte dagen in de 19th St Studios in Oakland, CA. Deveau schreef de twaalf nummers en was zelf de producer. Nummers als de sfeervolle opener, het schitterende "Been Too Long" en "All I Need" passen naast tijdgenoten als Nathaniel Rateliff, Anderson Paak en Leon Bridges. Het rustige "Come On Home" en het ritmische "Trouble" doen dan weer denken aan de beste Stax soul grooves van Al Green. Daar tussendoor kom je andere invloeden tegen zoals Bill Withers op "Gimme Your Love" of het vroege New Orleans R& B-gevoel op "Take Me Home" en "Walk And Talk". Merk op dat alle "invloeden" door Quinn naar nieuwe hoogten getild worden waardoor alle nummers half retro en half nieuw klinken. In "Good Times Roll" zit New Orleans, in "Think About You" heel wat Latino invloeden en "Stay the Night" wat meer blues. Ook op 'Book of Soul' proef je Quinn Deveau's kenmerkende 'blue beat soul'. Zijn muziek is een eerbetoon aan blues, r&b en soul die er al eerder waren, maar hij zet er zijn eigen hedendaagse stempel op met zelfgeschreven nummers en unieke gitaarstijlen.

Eric Schuurmans/rootstime.be

<https://www.youtube.com/watch?v=jFmjWqFvI6w>

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER

Van Goorstraat 14
4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
tel + (31) 76 522 22 35

KAT RIGGINS

CRY OUT <<<

CLICK 'N CHECK

Kat Riggins is afkomstig uit Miami, Florida, en groeide op -tussen de platencollectie van haar ouders- met gospel, soul, country en rock. Ze is geïnteresseerd in artiesten als Bessie Smith, Nina Simone, Tina Turner, Denise LaSalle, Etta James, Koko Taylor en Janis Joplin en is voor alles en op de eerste plaats, een blues vrouw. Kat startte als zangeres in de kerk, zong met haar neven en nichten op familiefeesten en zong op haar drieëntwintigste jazz en blues standards in een club in Sunny Isles Beach in Florida.

In 2011 toerde ze in het Oosten met een coverband en trad ze op in Saigon, Bangkok, Beijing, Seoul, Abu Dhabi, maar ook in Curaçao, België en Nederland. We zagen in 2017 haar energieke live optreden bij Blues Promotion Dongen met de band van Bart Kamp "Blind 'B' & The Visionairs en waren onder de indruk.

'Cry Out', werd geproduceerd door Mike Zito en dit is het debuutalbum van Riggins op het Gulf Coast label. De album line-up bestond uit Mike Zito: gitaar, Brian Zieme: drums & Doug Byrkit: bas. Ik hoorde in enkele nummers ook blazers, maar dit kon ik op de info op de cd niet terug vinden.

Over het titelnummer en het album zegt Kat het volgende: "Cry Out" is "een oproep tot actie, het is geen geheim dat we als natie niet doen wat we prediken en dat de principes waar we naar leven in tegenspraak zijn met elkaar...". Kat zingt het titelnummer op een soulvol blues ritme, dat verwant is aan het ritme van een menselijk hart. "Cry Out" is een no-nonsense-

vraag om verandering. De song heeft de ingrediënten van een volkslied, met beeldspraak die de aandacht vestigt op alle, door de mens veroorzaakte problemen die we ervaren in de wereld van vandaag. Kat Riggins zegt gewoon wat je kan doen en wat houdt je tegen om het te doen?

Met "Son of a Gun" opent Kat haar nieuwe album krachtig. In "Meet Your Maker" blijft ze op de boodschap hameren en in "Catching Up" lijkt het of Zito's gitaar, de wereld wil inhalen. Na "Hand in the Hand", een kort interludium, wordt Kat emotioneel en heel soulvol in "Heavy". De slide gitaar van Zito helpt hier de wonden helen. Vechten tegen boze tongen doet Kat expliciet in "Wicked Tongue" en in de bluesy shuffle "Burn It All Down" is de boodschap duidelijk en lijkt ze niemand te willen sparen. Kat gaat dan rocken op "On It's Way", trekt naar de Crossroads op "No Sale" en is voor de finale in "The Storm" nog eenmaal volledig haar zelf.

'Cry Out' ligt in het verlengde van haar 'Blues Revival' en past perfect in de veranderingen die ze in haar "movement" nastreeft. Het is erg knap hoe Riggins geholpen wordt door haar team, zodat ze in ieder nummer soulvol en krachtig haar boodschap met de nodige emoties en overtuiging weet over te brengen..

Eric Schuurmans / bew. Dr.Groove

<https://www.youtube.com/watch?v=qxgBs8dMkV8>

d-media
web professionals

<https://d-media.nl/>

Paardeweide 11A, 4824 EH Breda

Op 25 juli j.l. is gitaaricoon Peter Green (volledig Peter Allen Greenbaum) op 73 jarige leeftijd overleden in zijn slaap. Met weemoed dacht ik terug aan de gloriejaren van Fleetwood Mac met hun onsterfelijke hits "[Albatross](#)", "[Need your love so bad](#)" en "[Black magic woman](#)". Peter's carrière raakte overigens al in een versnelling toen hij in 1966 Eric Clapton verving in John Mayall's Bluesbreakers. Op het album "[A hard road](#)" van 1967 drukte hij een vette stempel, vooral door zijn instrumentale compositie "[The supernatural](#)".

Alras verliet Peter de Bluesbreakers om samen met drummer Mick Fleetwood een nieuwe band op te richten. Als extra-gitarist (vooral slide) werd Jeremy Spencer toegevoegd. Nadat ze ook bassist John McVie overgehaald hadden werd de band gedoopt tot "[Fleetwood Mac](#)". Door zijn expressieve gitaarspel, doorleefde stem en prachtige composities was Peter zondermeer de briljant van de band, in de media werd dan ook vaak gesproken van "Peter Green's Fleetwood Mac".

Het debuutalbum "[Fleetwood Mac](#)" uit 1968 was pure blues met Peter's fluwelen gitaarsound herkenbaar in b.v. "[I loved another woman](#)". Verder wordt het danig ontsiert door Jeremy's monotone gekloon van Elmore James. Het tweede album "[Mr. Wonderful](#)" uit 1969 was in dezelfde geest en bevat Peter's klassieke blues-shuffle "[Stop messin' round](#)".

Het derde album "[Then play on](#)" uit 1970 luidde een ommekeer in van blues naar een eigen -moeilijk definieerbare- FM-stijl. Op Peter's aandrang was gitarist † Danny Kirwan bij de band gekomen die een Shadows-achtige gitaarsound inbracht. Op het album staat o.a. Peter's legendarische "[Oh well!](#)" met het venijnige Part 1 overlopend in het wondermooie Part 2 met een akoestische gitaar op de voorgrond en een elektrische (bas?) op de achtergrond. Zijn meer rockende kant demonstreert hij in "[Rattlesnake shake](#)".

In dezelfde tijd raakte Peter mentaal ernstig in verval, mede door het frequente gebruik van LSD. Uiteindelijk leidde dit tot zijn vertrek uit Fleetwood Mac. Vrijwel de gehele zeventiger jaren ging hij gebukt onder psychische- en verslavingsproblemen en leed hij een teruggetrokken leven. Het getrouwe ritmische duo, aangevuld met nieuwelingen, bereikte ondertussen met het album "Rumours" een supergroep-status met alle bijbehorende hysterie en decadentie waarin Peter zich absoluut niet happy zou hebben gevoeld. Pas in 1979 was Peter zodanig hersteld dat hij een solocarrière kon ondernemen. In de eerste helft van de jaren tachtig verscheen een reeks soloalbums o.a. "The end of the game" en "[In the skies](#)". Daarop herken je alom Peter's typische gitaarsound, maar het had nog maar weinig te maken met blues, het was eerder fusion, experimenteel en (bijna) ambiënt. Daarna volgde weer ruim tien jaar stilte.

Pas eind jaren negentig kwam hij terug met een nieuwe band "Peter Green Splinter Group". Hun eerste (deels live) album stond vol pure blues waarop Peter weer het niveau en het elan haalde van vroeger o.a. in "[The stumble](#)". Met deze formatie leverde Peter nog acht albums maar in 2004 ging hij weer zijn eigen weg. Daarna toerde hij nog met de British Blues All Stars en met Peter Green and Friends.

Peter Green was een van de belangrijkste en meest invloedrijke gitaristen uit de historie van de blues. Generatiegenoot † Gary Moore speelde als eerbetoon aan de meester een album vol "Blues for Greeny", met de unieke Les Paul-59 die hij van hem overgenomen had. † B.B. King, Joe Bonamassa, Carlos Santana, Mark Knopfler e.a. roem(d)en hem ook steeds als een van hun voornaamste inspirators. Kijk en luister ter nagedachtenis aan Peter op YouTube naar zijn weergaloze akoestische versie met de Splinter Group van "[Albatross](#)".

Bernardo

The stumble: <https://www.youtube.com/watch?v=MauXlPxHrKk>

Albatross: <https://www.youtube.com/watch?v=EK78mamhF3k>

Need your love so bad: <https://www.youtube.com/watch?v=AFnoQn-VRbQ>

CD/LP/DVD NIEUWTJES

CD NIEUWS ----NAKOMERTJES JUL/AUG

[Luka Bloom – Bittersweet Crimson](#) (20 jul.)

De afgelopen twee jaar heeft Luka Bloom hard gewerkt aan nieuw songmateriaal. Van de twintig nummers die hij in die periode schreef, staan er elf op zijn aanstaande album, waaronder de single 'The Beauty Of Everyday Things'. Bloom: "Dit nummer schreef ik in North West Clare tijdens de glorieuze zomer van 2019. Ik wilde de eenvoud van het buitenleven eren; samenzijn, lachen, 'gewone' dingen doen. Nu, in 2020, krijgen dat soort dingen nog eens extra waarde.

[Mike Flanigin – West Texas Blues](#) (24 jul)

Blues, Blues and more Blues, Texas-style. Ten tracks of deep blues from the Lone Star State. Featuring Sue Foley on guitar and Chris 'Whipper' Layton on drums. Cut live in the studio. No overdubs, no tricks. Hammond B3/Guitar/Drums. It's pure, 'in-the-moment' blues, cut by three of today's finest Texas Blues players with music that still packs the dance floors down in Texas: Lightnin' Hopkins, Juke Boy Bonner, The Night-caps, Lazy Lester, Lightnin' Slim, Guitar Gable and more. Rough and ready to ride the range, this is West Texas Blues.

[Gravel & Grace – Bringing the Blues](#) (29 jul)

G & G is an innovative R&B and blues group based in California that has taken their region by storm. This seven-piece band includes masterful instrumentalists and is fronted by two soulful singers. Big Earl Matthews is a blues veteran with more than 20 years of experience while Ava Grace is a 17-year-old high school junior whose family ties in Mississippi nourished her passion for singing the blues. Their powerful love of singing and music brought their paths together to grace the world with Gravel & Grace.

[Jackie Venson – Vintage Machine](#) (29 jul)

I'm too excited to present to you all my upcoming album 3 months early! This record does not release widely until October but I am making it available early, CD & Vinyl only. I am so stoked to share this music with you I just can't wait until the fall. Every pre-sale copy comes with a free signed photo, order yours now before everyone else. Thank you all for your amazing support during these strange and uncertain times, I will keep cranking out the tunes to keep us groovin' on through.

<https://jackievenson.bandcamp.com/>

[Joe Bonamassa – a New day now](#) (7 aug)

To commemorate the 20th Anniversary of his debut album, A New Day Yesterday, Joe Bonamassa is releasing a newly re-mixed and re-recorded version called, A New Day Now. Joe re-sang all the vocals over and played new guitar tracks on some songs too. Kevin Shirley remixed the album. This version includes 3 bonus tracks produced by Stevie Van Zandt (written by Stevie and Joe) which were demos from the 90's that never made it on to any records. Never heard before vintage Joe!

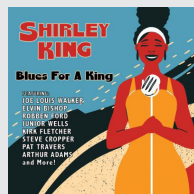
CD/LP/DVD NIEUWTJES

CD NIEUWS ---- NAKOMERTJES JUL/AUG

Shirley King – Blues for a king (7 aug)

The daughter of blues legend B.B. King shines on this spectacular, star-packed album! Shirley is a seasoned vocalist who performed regularly with her father and has continued to be an ambassador in the blues world after his passing. Features an amazing cast of blues legends including Joe Louis Walker, Kirk Fletcher, Robben Ford, Elvin Bishop, Arthur Adams, Junior Wells as well as Pat Travers, Steve Cropper and more!

Kat Riggins – Cry Out (14 aug)

A collection of the original contemporary blues songs that hope to encourage the listener to be an active participant in life. Of course, there are foot-stompin' good-time songs, sassy hard drivin' tunes, and sweet and sultry lovers' grooves too! However, the general feeling of the album is one of strength in unity and courage in the face of adversity, oppression, and tribulations. It is about breaking the silence in order to inspire hope, peace and self-confidence for those lacking it, humility for those who could use it, and positive change for all of us.

Ruth Brown – Jukebox pearls (14 aug)

This compilation of 30 songs impressively shows the extremely interesting career of the Queen of Rhythm & Blues: Ruth Brown. Starting in the early 1950s, when she sang her way to the top of the R&B charts with her unique voice, which already had a high recognition value at that time. Through the time in the mid-1950s, she easily made the transition from her rather jazzy style of rhythm and blues to rock 'n' roll and teenage ballads and to early soul sounds, gospel and twist in the early '60s.

Mailen naar: info@qprintbreda.nl

Bellen naar: 076-8882555

Van Goorstraat 8
4811 HJ BREDA

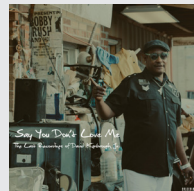
[Johnny Winter – Texas '63-'68](#) (21 aug)

Winter had a singular career plan: playing music. The lightning-quick guitarist fulfilled that wish magnificently, decade after decade. A guitar hero without equal. Johnny has always been one of the most respected singers and guitar players in rock and the clear link between British blues-rock and American Southern rock. Throughout the '70s and '80s, Johnny was the unofficial torch-bearer for the blues. He grew up in Beaumont, TX on a diet of blues and rock 'n' roll. As a teen, nearly every weekend he would hitch-hike to Louisiana to play in small night clubs.

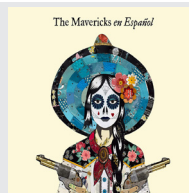
[David Kimbrough Jr. - Say You Don't Love Me: The Last Recordings](#) (21 aug)

The son of the legendary Junior Kimbrough passed away on July 4th 2019, he was absolutely one of the greatest Blues musicians in his age who inherited and developed the musical tradition of his father, Cotton Patch Soul Blues. This record is literally his last field recording works with Dolceola Recordings, a music label focused on documenting American traditional music in analog field recording with a portable reel-to-reel Ampex 601 and a ribbon microphone RCA 77DX. The album includes some of Junior Kimbrough's master pieces and a previously unpublished song.

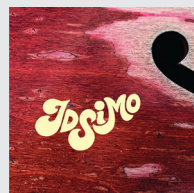
[The Mavericks – En Español](#) (21 aug)

Fresh off their 30th Anniversary & World Tour in 2019, the genre-bending, multi-platinum selling Mavericks are changing the game once again with the release of their first-ever Latin format album. Produced by the band's longtime creative partner Niko Bolas (Neil Young, Prince, Sheryl Crow) and Mavericks lead singer & principal songwriter Raul Malo. It features a compelling mix of standards and Spanish-language originals in signature Mavericks style.

[JD Simo – JD Simo](#) (21 aug)

Recognized as a formidable guitarist who can channel iconic six stringers such as Jimi Hendrix and Jimmy Nolen while adding a large dash of blues and soul, at 34 JD is already a seasoned session musician who has also paid his dues as a frontman, initially as part of the group SIMO and more recently as a solo artist. The album contains lots of great new material by JD and 3 covers including James Brown, Isaac Hayes, and Earl Hooker.

[Bobby Rush – Rawer than raw](#) (28 aug)

Rawer Than Raw casts a spotlight on five Mississippi Blues Hall of Famers: early acoustic blues greats Skip James and Robert Johnson, and Rush's contemporaries on the music scene of the '50s and '60s, Howlin' Wolf, Sonny Boy Williamson II, and Muddy Waters. The record features a half dozen covers of some of their best-known songs rendered in Rush's own inimitable, acoustic style, characterized by wailing harmonica and a stomping foot to keep the rhythm. There are also five Rush originals all credited under his given name, Emmett Ellis, Jr. — whose country vibe matches the songs that inspired the album.

[Solomon Burke -The King Of Rock 'N' Soul: The Atlantic Recordings 1962-1968](#) (28 aug)

This 3-CD set celebrates the recordings that Solomon Burke made for the legendary Atlantic Records label. Solomon is generally acknowledged as one of the greatest soul singers to emerge during the genre's golden days. The recordings are presented in chronological order of recording across the three discs and each session is identified by date, location and all the musicians present are identified (where known). This celebratory definitive collection includes all six of the LPs released during Solomon's tenure with Atlantic plus all non-album tracks for a total of 78 soulful cuts.

Op donderdag 20 augustus verscheen bij Uitgeverij Thomas Rap: **Wild Thing - De biografie van Jimi Hendrix** van Philip Norman.

Oorspronkelijke titel: *Wild Thing* | Vertaling: Frits van der Waa | Omslagontwerp: Bij Barbara | Foto: Getty Images.

Uitgeverij Thomas Rap: <https://www.thomasrap.nl/boek/wild-thing/>

Nederlands, Paperback | 416 pag. | €24,99 | ISBN: 978 94 004 0557 8

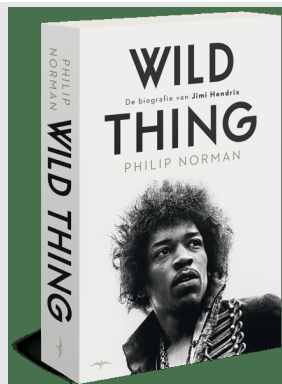
| Ook verkrijgbaar als ebook

Wild Thing verschijnt in de aanloop naar de vijftigste sterfdag van Jimi Hendrix

Jimi Hendrix (1942-1970) was een muzikaal genie. Met zijn virtuoze gitaarspel bracht hij een revolutie teweeg binnen de rockmuziek. 50 jaar na zijn eenzame dood geeft *Wild Thing* een unieke inkijk in de tegenstrijdige persoonlijkheid van deze legende, die op het podium flamboyant en grenzeloos was, maar buiten de spotlights een verlegen en zachtmoedige jongen.

Philip Norman neemt de lezer mee van Hendrix' geboortegrond in Seattle, naar de glamour van het Londense Mayfair, destijds het swingende middelpunt van de wereld, en weer terug naar de Verenigde Staten, waar Hendrix schitterde op een reeks historische rockfestivals, waaronder Woodstock en Monterey. *Wild Thing* is de eerste biografie waarin de grootsheid en de tragiek van Hendrix' korte leven samenkomen en de mysterieuze omstandigheden van zijn dood worden ontrafeld. Een monument voor een weergaloos kunstenaarschap en een meeslepende kroniek van een mythische tijd.

Philip Norman maakte naam met zijn onvolprezen boek over The Beatles, *Shout!* Bij Thomas Rap publiceerde hij de succesvolle biografieën van Mick Jagger, Paul McCartney en Eric Clapton.

info@walvisverbouwingen.com

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

Jimi Hendrix 50 jaar †

Deze maand is het exact 50 jaar geleden dat gitaargigant Jimi Hendrix ons ontviel. Op 18 september 1970 overleed hij in een Londens ziekenhuis als gevolg van verstikking na een overdosis slaaptabletten. Slechts enkele jaren daarvoor had hij de gitaarwereld opgeschud met zijn overweldigende intro-licks en vlijmscherpe solo in de single **"Hey Joe"**.

Jimi was door † Chas Chandler ontdekt in New York's Greenwich Village en overgehaald om mee te gaan naar Engeland. In 1967 werd de "Jimi Hendrix Experience" gevormd met bassist † Noël Redding en drummer † Mitch Mitchell en werd het debuutalbum **"Are you experienced"** uitgebracht. De brute power in bv. "Purple haze" en "Fire" en de magische effecten in bv. "Third stone from the rising sun" en "May this be love" legden een bom onder de heersende trend van braaf en helder gitaarspel door bv. de Shadows en Chet Atkins. Het nummer dat mij het meest raakte was "Red house", waarschijnlijk de eerste blues die ik hoorde.

Op het tweede album **"Axis bold as love"** ook uit 1967 bewijst Jimi zich wederom als snarenwonder en tovenaars met effecten maar ik vond het minder qua composities. Hierop stond overigens wel een van zijn allerbeste nummers "Little wing" dat nadien door tallozen gecoverd is bv. door [Eric Clapton](#) op Layla, heel apart en uiterst fraai door [Monte Montgomery](#) en alles-en-iedereen-overtreffend door † [Stevie Ray Vaughan](#).

Het derde album **"Electric ladyland"** uit 1968 werd zowel artistiek als commercieel Jimi's hoogtepunt. Zijn weergaloze versie van Dylan's "All along the watchtower" bereikte de hitparades in de USA, UK en ook in Nederland en geldt als een popklassieker. Het door wah-wah gedreven "Voodoo chile (slight return)" is onverminderd populair binnen de blueswereld. Verder kan ik nog immer genieten van de gitaarlicks in bv. "Rainy day, dream away" en "Moon turn the tides ..." maar vooral de psychedelische nummers b.v. "Little miss strange" hebben voor mij niet de tand des tijds weerstaan.

Eind jaren zestig ging Jimi optreden met steeds wisselende formaties o.a. als afsluiter van het Woodstock popfestival in aug. 1969. Met een trio onder de naam **"Band of gypsies"** met bassist Billy Cox en drummer † Buddy Miles gaf hij op nieuwjaarsnacht 1969-1970 in de Fillmore East een concert dat resulteerde in een legendarisch live-album. De muziek daarop was funkier, basaler en nog ruiger bv. in ["Machine gun"](#).

Postuum verscheen er nog een officieel studio-album **"Cry of love"**. Voorts kwam er een stortvloed aan albums met opnames van vroeger als begeleider, met de Experience en vele anderen. Op "Hendrix in the West" staat dan wel de allerbeste versie van mijn oogappel ["Red house"](#). Verder vind ik ze meestal overbodig en alleen gesmeed om een graantje mee te pikken uit de erfenis. Heb je nog niks van hem, koop dan de LP/CD "The ultimate experience" op het label MCA en/of de DVD Band of gypsies – Live at the Fillmore van Sony.

Jimi Hendrix wordt door velen beschouwd als de beste gitarist van de vorige eeuw. Rock and Roll Hall of Fame nuanceert het tot "in the history of rock music" want je kunt hem onmogelijk vergelijken met klassiek bv. † Andrés Segovia, jazz bv. † Wes Montgomery, flamenco bv. † Paco de Lucia etc. Zonder enige twijfel was hij de meest revolutionaire die ontelbare musici over de hele wereld inspireerde. Bij vrijwel elke topgitarist nadien † Stevie Ray Vaughan, Joe Satriani, † Prince, John Mayer e.a. herken je duidelijke sporen van hem. Jimi's geest zal nog tot in lengte van jaren voort blijven waren!

Bernardo

Golden Years of Popmusic deel 4

Golden Years of pop music (in 62 essentiële albums) – Deel IV

In deel 4 is de aandacht eerst gericht op Americana. Hierbij schaar ik me achter de definitie van de Americana Music Association (AMA): "contemporary music that incorporates elements of various mostly acoustic American roots music styles, including country, roots-rock, folk, gospel and bluegrass". Vervolgens verschuift de focus naar de New Orleans funk plus Louisiana swampmusic die een complexere ritmiek kent. De grens tussen beiden is echter vaag. Wederom elf in plaats van tien albums, want dit is voor mij de muziekhemel, ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om iets te schrappen..

Bernardo

De begeleiders van Bob Dylan besloten eind jaren zestig hun eigen weg te gaan onder de naam The Band. Het debuutalbum, vernoemd naar de thuisbasis, "Music from Big Pink" alsmede het tweede album **"The Band"** zijn legendes. Volgens velen hebben zij daarop met hun mix van country, blues en folk de basis gelegd voor de muziekstijl Americana. Na acht albums en jarenlang toeren was de energie en de inspiratie op en besloten ze om te stoppen. Het afscheidsconcert ["The Last Waltz"](#) in 1976 met beroemde gasten als Bob Dylan, Neil Young, Eric Clapton e.a. werd verfilmd en geldt als een-van-de beste concertfilms ooit. Gelukkig is het nadien ook op CD en DVD uitgebracht. Daarop staan ultieme versies van ["The Weight"](#), ["The night they drove old Dixie down"](#), "Out of the blue" en "Down south in New-Orleans". Robbie Robertson en † Levon Helm ontplooiden nadien zeer succesvolle solocarrières.

† **J.J. Cale** groeide op in Tulsa Oklahoma USA. Op het debuutalbum album ["Naturally"](#) uit 1972 openbaart hij zijn relaxte stemgeluid en zijn introverte gitaarspel. "After midnight" werd door Eric Clapton opgepikt voor diens eerste solo-album en daarmee baande hij voor J.J. de weg naar het grote publiek. "Call me the breeze" werd door tallozen gecoverd o.a. grandioos door Lynyrd Skynyrd live op hun "Southern by the Grace of God". "Magnolia", "Crazy mama" en "River runs deep" wekken een sfeer van een zwoele avond op een veranda ergens in "Dixieland". J.J. produceerde liefst vijftien studio-albums plus in collaboratie met EC. "The Road to Escondido". In 2013 is hij op 74-jarige leeftijd overleden. EC en Friends, waaronder de ook zeer door J.J. beïnvloede Mark Knopfler, maakten een tribute-album "The Breeze: An Appreciation of J.J. Cale". Verder biedt de DVD "To Tulsa and back" een fraaie impressie van deze unieke muzikant.

Ry Cooder vulde zijn eerste albums, waaronder ["Into the purple valley"](#) uit 1972 met traditionals. Daarop toonde hij zijn talent op akoestische gitaar in b.v. "F.D.R. in Trinidad", mandoline in b.v. "Billy the kid" en -wat tot zijn handelsmerk zou uitgroeien- slidegitaar in b.v. "Vigilante man". Sindsdien verlegde hij steeds zijn grenzen, op "Chicken skin music" naar Tex-Mex, op "Jazz" naar idem, op "Bop Till You Drop" naar rhythm & blues. Eeuwig zal mij zijn concert met band in Carré Amsterdam in 1982 bijblijven. Later was hij daar nogmaals met "Buena Vista Social Club" waarmee hij authentieke muziek uit Cuba terug in de schijnwerpers plaatste. Verder componeerde en speelde hij in legio filmmuziek o.a. "Paris Texas". Vorig jaar verraste hij met een nieuw studioalbum "The prodigal son" en daarop de absolute parel "You must unload". Ry is voor mij de personificatie van alle roots- en blues muziek uit de USA en mijn all-time favoriete muzikant!

Golden Years of Popmusic deel 4

Randy Newman is vooral bekend geworden als songwriter die zichzelf begeleid op piano. De teksten van [“Good old boys”](#) uit 1974 gaan over thema's van “the South” als slavernij en rassendiscriminatie. Alle nummers van dit album zijn geweldig, neem “Rednecks”, “Louisiana 1927” en “Kingfish”. Het mooiste en joligste vind ik evenwel “Naked man”. Aan het album werkte een keurcorps van studiomuzikanten mee, waaronder Ry Cooder op gitaar en drie van de Eagles in de achtergrondzang. Randy is enerzijds criticaster van de Amerikaanse maatschappij, anderzijds is hij zo Amerikaans als de “Stars & stripes”. “Good old boys” vind ik een juweel maar zijn latere werk kon mij helaas minder bekoren.

Aan **Bob Dylan** zou ik een heel deel kunnen wijden, hij geldt immers als de grootste songwriter in de popmuziek. Van zijn albums die een overgang markeren van akoestisch naar elektrisch heb ik [“John Wesley Harding”](#) uit 1967 gekozen. De muziek is uiterst sober met Bob op mondharmonica en met begeleiding van veelal alleen bas en drums. Aan “I’ll Be Your Baby Tonight” en “Down along the cove” is een pedal-steel gitaar toegevoegd waardoor ze een country-tint krijgen. Veel teksten zoals de titelsong, “I’m a lonesome hobo”, “The Ballad of Frankie Lee and Judas Priest” e.a. handelen over randfiguren in de Amerikaanse maatschappij. “All along the watchtower” is door tallozen gecoverd, maar Jimi Hendrix’ versie op “Electric Ladyland” verslaat alles en iedereen. De oude meester is nog lang niet uitgeblust want binnenkort komt hij met een nieuw studio-album.

Taj Mahal heet in werkelijkheid Henry Saint Clair Fredericks. Op zijn eerste albums vertolkt hij pure country-blues. Inderdaad alla Ry Cooder met wie hij ooit in de band Rising Sons zat. Op zijn zevende studio-album [“Mo’roots”](#) uit 1974 verlegde hij de horizon naar Louisiana en de Caraïben. Nummers als “Blackjack Davey”, “Cajun waltz” en Bob Marley’s “Slave driver” e.a. zijn heel speciaal. Taj speelt knap gitaar maar is vooral een uitmuntende performer die ook op EC’s Crossroads guitar-festival optrad. Hij heeft een enorm aantal albums op zijn naam staan met een grote diversiteit aan stijlen. Vermeldenswaardig is zijn “Fishin’ blues” tijdens Nitty Gritty Dirt’s tribute-concert “Will the circle be unbroken – Farther along” waarmee hij bewijst dat country en blues toch niet zover uit elkaar liggen als we vaak denken. In 2014 ontving Taj de “Lifetime Achievement Award from the Americana Music Association”.

van KruysdijkAuto's

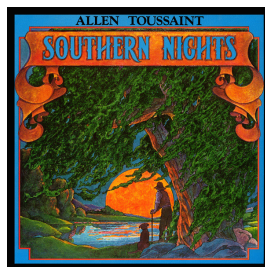
Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

† **Dr. John** is de artiestennaam voor Malcolm (Mac) Rebennack, aanvankelijk was dat zelfs met de toevoeging "the nighttripper". Zijn doorbraak kwam met het album "[In the right place](#)" uit 1973 waarvan "Right place – wrong time" een enorme hit werd. Op hetzelfde album staat ook "Such a night" dat hij bij vrijwel elk live-optreden bracht o.a. op the Last Waltz van de Band. Mac is een exponent van de New Orleans pianotraditie alla Professor Longhair, Fats Domino, Allen Toussaint e.a. maar ook van de New Orleans funk alla de Meters en de Neville Brothers. Hij maakte tientallen solo-albums en was pianist, gitarist, arrangeur op/van ontelbare albums van anderen o.a. het laatste van B.B. King. Vorig jaar is hij op 74-jarige leeftijd overleden in zijn hometown. Dr. John was voor mij de belichaming van de rijke muziekhistorie van New Orleans.

† **Allen Toussaint** is een andere exponent van de New Orleans pianotraditie die vooral beroemd is geworden als componist, producer en arrangeur van anderen b.v. Dr. John, Santana en Albert King. Zijn opvallendste solo-album is ongetwijfeld "[Southern Nights](#)" uit 1975 met het mystieke titelnummer en van die lekker lomige funknummers als "What Do You Want The Girl To Do", "Last train", "When the party's over" e.a. Plus een fantastische begeleiding door de Meters met in de hoofdrol bassist George Porter Jr. Talloze van Allen's songs zijn gecoverd b.v. "From A Whisper To A Scream" door † Robert Palmer en "Yes we can can" door de Pointer Sisters. In 2013 kreeg hij de National Medal of Arts uitgereikt door President Barack Obama. In 2015 is hij op 77-jarige leeftijd overleden tijdens een tournee door Spanje.

Little Feat stamt oorspronkelijk uit Los Angeles California. Na een sterke wijziging in de bezetting kenterde hun muziek op het derde album "[Dixie chicken](#)" uit 1973 naar New Orleans. Zondermeer een prachtplaat waarop het titelnummer, Toussaint's "On your way down" en "Juliette" mijn favorieten zijn. Belangrijkste figuur was gitarist-zanger † Lowell George die met zijn slidespel een sterk stempel drukte. Begin jaren zeventig heb ik ze tezamen met de Outlaws bewonderd in de Ahoyhal in Rotterdam. De muziek werd vaak omschreven met complex en zelfs jazz-rock/fusion. Het waren inderdaad topmuzikanten, zeker ook drummer † Richard Hayward en pianist Bill Payne. Nadat Lowell in 1979 plots overleed werd zijn rol overgenomen door tweede gitarist † Paul Barrere. Little Feat heeft nadien nog vele klasse albums gemaakt en bestaat nog steeds, zij het natuurlijk met vervangers voor de overleden originele leden.

heyhoef-backstage.nl

Kerkenbosplaats 1
5043RX
Tilburg -
Reeshof

Heyhoef
backstage

Heyhoef
Coolvibes

Heyhoef
muziekfabriek

† **Tony Joe White** had als bijnaam the Swamp-Fox en zijn muziek werd vaak omschreven met Swamp-Rock. Op de verzamelaar "[Best of Tony Joe White](#)" staan zijn beste nummers uit de jaren zestig zoals: "Polk Salad Annie", "Roosevelt And Ira Lee", "Widow wimberley" en het briljante "Rainy Night In Georgia". Daarna geraakte Tony naar de achtergrond maar in jaren negentig beleefde hij een comeback dankzij Tina Turner die een wereldhit scoorde met "Steamy Windows". Op het album waarvan dit afkomstig is "Closer to the truth" stond ook het veelzeggende "Undercover Agent For The Blues". Anderhalf jaar geleden is hij op 75-jarige leeftijd overleden. Tony Joe White straalde in alles de geest uit van Lousiana, de swamps en de bayou. De songtitel waarmee ik hem zal gedenken komt van het album "Lake Placid blues" en luidt "The Guitar Don't Lie".

Creedence Clearwater Revival (CCR) draaide helemaal om frontman meester-gitarist John Fogerty. De band is ontstaan in San Francisco maar de titel van de hit "Born on the bayou" zegt alles over hun muziekstijl. In de tweede helft van de jaren zestig scoorden ze hits aan de lopende band en brachten ze een reeks elpees uit met een mix van country, rock-and-roll, cajun e.a. De verzamelaar "[More gold](#)" is CCR ten top met "Who'll stop the rain", "Lodi", "I put a spell on you" e.a. Idem de second "Gold" met "Proud Mary", "Suzie Q", "Bad moon rising" e.a. Tijdloze muziek die na een halve eeuw nog niks aan kracht heeft ingeboet. Na het uiteenvallen van CCR ging John solo verder met een flexibele begeleidingsgroep. Voor mij staat John Fogerty voor aanstekelijke, ongecompliceerde maar kwaliteitsvolle popmuziek. De DVD "Concert at Royal Albert Hall" biedt het beste uit de CCR- en zijn latere solo-periode en is puur smullen geblazen.

'The 3 silent artists'

Jan de Groen, Olivia Flavier, Sanne van Grinsven

'the human skin is the best canvas'

<https://www.bodydesign.online>

- Grimeren (toneel-kinderfeest)
- Bodypaint (jezelf als Kunst)
- Koppelpaint (Valentijnsdag)
- Facepaint (carnaval-halloween)
- Belloypaint (zwangerschap)

Meer info ? :

0637655902 - jdegroen@ziggo.nl

CD/LP/DVD NIEUWTJES

[New Moon Jelly Roll Freedom Rockers – Vol. 1](#) (4 sept)

For more than 12 years that recording's existence was mentioned only obscurely in interviews, and referenced as a great old-school recording by those few witnesses. It was done in one take over a couple of late nights, where they all sat in one big circle in the studio and played quietly amongst the microphones, taking turns singing out in the room and improvising on the spot. Despite the fact that Jim Dickinson finished production before his death in summer 2009, that album just hung out in the archives, waiting for today. Volume 1 will be followed in the spring of 2021 by Volume 2.

[Grant Lee Phillips – Lightning, Show us your stuff](#) (4sept)

The album is grown from the same rich soil that Phillip's long career, from Grant Lee Buffalo to his solo work has sprang from. The result is a beautifully human musical tapestry. The warm, live on the floor, instrumental bed is the perfect support for Phillips' inimitable voice. This spontaneous approach has become a tradition among his solo works. A turbulent and highly musical rumination that finds the veteran singer-songwriter at his most inspired. His tenth solo release bears the markings of his prolific output, a melodic prowess and an ear for lyric in everyday conversation.

[Ronnie Earl – Rise up](#) (11 sept)

'Rise Up' contains songs written and recorded just as the COVID19 quarantine was winding up. The majority of the album, recorded in The Living Room Sessions in Ronnie's home, are filled with songs that remind us of the comfort brought by family and community. Ronnie Earl has always believed in the power of music to heal the mind and spirit, and the 15 tracks on this new disc demonstrate that implicitly. It also confirms Earl's status as one of the most soulful blues/soul/jazz guitarists of today.

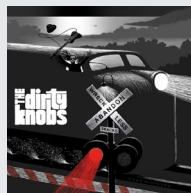
[The Stray Cats Rocked This Town: From LA To London](#) (11 sept)

Deze 23 nummers zijn opgenomen tijdens de alom geprezen 40th Anniversary Tour in 2019. Het combineert hun virtuositeit en rock & roll ethos—rauw en volledig live. Het live album is geproduceerd door gitarist/zanger Brian Setzer, contrabassist Lee Rocker en drummer Slim Jim Phantom, de originele oprichters van het iconische Amerikaanse rock & roll trio. De tracklijst omvat nummers uit hun volledige carrière, met al hun grootste hits, evenals enkele nieuwe krakers van het recente album "40", hun eerste nieuwe album in 26 jaar.

[The Dirty Knobs - Wreckless Abandon](#) (18 sept)

Ex-Tom Petty collaborator Mike Campbell is finally releasing an album with his longtime side project. The Dirty Knobs will kick off a tour next spring. Campbell, who's also worked with Fleetwood Mac, is joined by Jason Sinay (Neil Diamond, Ivan Neville) on guitar and vocals, Lance Morrison (Don Henley) on bass and Matt Laug (Slash, Alanis Morissette) on drums. It features further contributions from Grammy-winning guitarist Chris Stapleton as well as fellow Tom Petty and The Heartbreakers founding-member, Benmont Tench.

[Eric Johanson – Below Sea level](#) (18 sept)

For his solo Nola Blue Records debut, Below Sea Level, Eric Johanson teamed up with two other scions of southern rock and blues, Luther and Cody Dickinson. Sessions at the famed Zebra Ranch Studios in the North Mississippi Hill Country captured the raw energy of the music in a fresh and timeless way that the Dickinsons refer to as the sound of the Memphis Underground.

CD/LP/DVD NIEUWTJES

NEW

[Kirk Fletcher – My Blues Pathway](#) (25 sept)

Award-winning American blues guitarist Kirk Fletcher is very happy to release his sixth album via Cleopatra Records. The 10-track album features a mix of originals, covers and two co-writes with Robert Cray's long-time bass player Richard Cousins, with all music arrangements by Kirk Fletcher; Featuring originals and re-imagined tributes of quintessential Blues Classics by Sonny Boy Williamson, Chris Cain, AC Reed and Juke Boy Bonner.

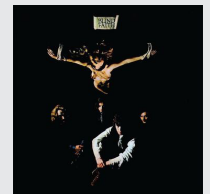
[Bette Smith – The Good, the Bad and The Bette](#) (25sept)

After recording 5 tracks in March 2019, we toured Europe extensively in April and July 2019. We got tremendous feedback from this 5 song demo and then secured a record deal with Ruf records in Germany to complete the LP. The second-half took place down south in Mississippi USA in February 2020. A short while thereafter, we got news of the Corona Virus which had reached our shores. No one probably thought that the whole world would have been turned upside down? Well, at long last this album is finally being released and we hope that it offers comfort and joy to all who like good music, soul and rock 'n' roll.

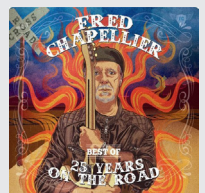
[Blind Faith – Live in Los Angeles 1969](#) (25 sept)

The short-lived Blind Faith were running out of steam by August 1969, weighed down by expectations and a gruelling US tour they were ill-prepared for. This remarkable performance at UCLA's Pavley Pavilion, LA on the 26th August, was one of their last gigs, but finds them in superb form on a variety of material including a remarkable rendition of Crossroads (finding Eric Clapton on especially outstanding form). Remastered original KSCR-FM radio broadcast, presented here in its entirety, together with background notes and rare images.

[Fred Chapellier – 25 years on the road](#) (25 sept)

Double CD celebrating the first 25 years of French Blues celebrity Fred Chapellier's career in 34 tracks. One CD made of his finest studio recordings including one unreleased track and one CD made of sparkling live recordings also including one unreleased track. CD cover from illustrator Carlos Olmo.

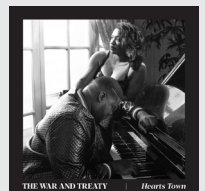
[Charlie Musselwhite & Elvin Bishop – 100 years of Blues](#) (25 sept)

Alligator Records is pleased to announce the release of the first-ever album by guitarist Elvin Bishop and harmonica master Charlie Musselwhite. 100 Years of Blues is front-porch, down-home music with both musicians trading licks and vocals on 12 rootsy, spirited songs, mixing nine originals with three reimagined classics. They (along with guitarist/pianist Bob Welsh) bring it all back home with some of the warmest and most engaging music of their equally storied careers. Elvin and Charlie tell their musical tales with top-shelf musicianship and sly good humor.

[The War & Treaty – Hearts Town](#) (25 sept)

Michael Trotter Jr. en Tanya Blount-Trotter, brengen op 25 september hun nieuwe album uit als opvolger van "Healing Tide" uit 2018. Op het album van het duo/echtpaar staan 12 songs met gastoptredens van Jason Isbell, Jerry Douglas en Chris Eldridge. "Hearts Town" is een stad met mensen die allemaal hetzelfde hart delen; harten die liefhebben, die genezen en die geen verdeeldheid kennen, maar allemaal op de een of andere manier samenwerken; in die stad willen we wonen" aldus Trotter.

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srbb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden
info.srbb@xs4all.nl

**Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.**

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Bernardo, Ayrton van Noort
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Petra de Meulder
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muziekartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srbb@xs4all.nl